

DE KALE KAKETOE

ANOUK BRUSSE

© 2016 Anouk Brusse

Schrijver: Anouk Brusse

Coverontwerp: Anouk Brusse

ISBN: 9789402152111

‘Alleen met het hart kun je goed zien. Het wezenlijke is voor de ogen onzichtbaar.’

De Kleine Prins – Antoine de Saint-Exupéry

De oude gewatergolfde vrouw naast me schraapte haar keel. Ik had het vermoeden dat ze om een praatje verlegen zat, dus hield ik mijn ogen gesloten en concentreerde me op mijn ademhaling.

Ze schraapte haar keel nog een keer, ditmaal harder, met een enigszins rochelend einde. Misschien was ze wel aan het stikken in een van huis meegebracht broodje rosbeef. Om het zekere voor het onzekere te nemen, opende ik mijn ogen en keek even opzij. Vanachter een grote hoornen varifocus bril keek ze me met te grote ogen vriendelijk aan. Ik glimlachte, toch opgelucht dat ik de heimlichgreep achterwege kon laten .

‘Gaaf u ook naar Barcelona?’ vroeg ze op een volume dat met gemak boven de dreunende zoem van de vliegtuigmotoren uitkwam.

Ik knikte.

‘Leuk! Mijn zoon en schoondochter wonen in Barcelona. Ik ga een weekje bij ze logeren. Bent u er al eens eerder geweest?’ vroeg ze, en viste een sinasappel uit een oude bruine handtas.

‘Nee.’

Haar vingers en handen waren gekromd van de reuma, maar ze ontdeed de vrucht van zijn oranje jas met de souplesse van een Volendamse garnalenpelster.

‘Het is een prachtige stad,’ zei ze, terwijl de citrusgeur mijn neusgaten indrong. ‘Ik ben vorige keer met mijn zoon naar het Park Güell geweest. Een echte aanrader! Wilt u ook een stukje?’

Ze bood me een partje aan.

Ik bedankte.

Ze stopte het stukje in haar eigen mond en zoog erop voordat ze begon te kauwen.

‘Nog een halfuurtje en dan zijn we er al weer,’ vervolgde ze met het partje in haar wang, ‘Gaaf u op vakantie of voor zaken?’

‘Vakantie. Een lang weekend,’ zei ik.

‘Nou, u zult vast genieten. En pas op voor de Spaanse mannen, met uw lange blonde haar zult u vast bij ze in de smaak vallen!’ Ze gaf me een ondeugende knipoog.

Ik dacht even terug aan mijn bezoek aan het vliegtuigtoilet waar ik net het licht hangende ooglid van mijn rechteroog, de donkere wallen van een chronisch slaaptekort, mijn onderkin en mijn door de cabinedruk in elkaar geklapte kapsel had bestudeerd.

‘Nou, dat zal wel niet zo’n vaart lopen,’ zei ik met volle overtuiging.

Op de klok in de aankomsthal was het half twaalf ’s avonds. Ik zoude mijn koffer naar buiten. Voor de terminal had een bonte verzameling van vage types met enorme rugzakken en koffers zich op oncomfortabele metalen bankjes laten vallen. Stuk voor stuk zagen ze er net zo moe uit als ik me voelde.

Even verderop stond er een corpulente, veilig uitziende taxichauffeur naast zijn Mercedes een sigaret te roken. Ik liep op hem af en schoof hem het adres van mijn hotel onder zijn neus.

‘I would like to go to this address. Do you know it?’

Niet begrijpend keek hij me aan en brabbelde in onverstaanbaar Spaans iets terug. Ik haalde mijn schouders op ten teken dat ik hem niet begreep. De taxi-man dacht even diep na, sommeerde me te blijven staan en liep met het adres naar een van zijn collega’s. Van een afstand zag ik hoe de twee mannen in een druk gesprek verweekeld waren met veel wijzende gebaren. Taxi-man twee gaf hem blijkbaar instructies.

Na een paar minuten kwam mijn chauffeur met kordate pas terug, pakte mijn koffer, gooide deze in zijn kofferbak en nodigde me uit om in te stappen.

Er volgde een nachtelijke rit over snelwegen, door tunnels en vele schaars verlichte straten. Tegen de tijd dat de taxi bij mijn hotel arriveerde, kon ik mijn ogen nauwelijks meer open houden.

Ik werd wakker van toeterende auto’s. Slaapdronken stapte ik uit bed en trok de gordijnen open. Voor het eerst kon ik met daglicht een glimp van Barcelona opvangen. Mijn hotel was gesitueerd in een klein zijstraatje van de Via Augusta, een van de eindeloos

lange straten die de stad rijk is. Daar vlakbij ligt het Plaza Molina, van waar je de metro kunt nemen naar het hart van de stad en binnen zes minuten op Plaza Catalunya staat, het grote toeristische plein van waaruit je alle richtingen opkunt. Ik herinnerde me dat ik in een reisgids had gelezen over de toeristenbussen die vanaf dat plein de hele stad doorkruizen en je langs alle toeristische bezienswaardigheden brengen. Dat zijn er in Barcelona heel wat: de Sagrada Familia, Parc Güell, het Barcelona stadion, ga zo maar door. Ik was niet van plan om uit te stappen bij al die toeristenvergaarbakken, maar een rondrit door de stad is altijd leuk.

Na een korte rit met de metro nam ik plaats op het bovendeck van de toeristenbus. Het was warm, maar een verkoelende bries maakte het aangenaam. Twee uur lang zag ik de stad aan me voorbijtrekken. De prachtige gebouwen, de balkonnetjes met rode geraniums, de toeristen, de oude straten. Overal waren kleine terrasjes die een soort gezelligheid uitstraalden die je in alle Mediterrane landen tegenkomt. Ik genoot.

Nadat de bus weer was teruggekeerd op Plaza Catalunya, merkte ik pas hoe moe ik was van alle nieuw opgedane indrukken en besloot om terug te gaan naar mijn hotelkamer. Ik ging op mijn bed liggen. Mijn maag knorde, ik moest iets eten. Ik zag mezelf al zitten in een restaurant, lekker uitgebreid tafelend in mijn eentje. Anderhalf uur lang turend op mijn mobiel bij elke hap die ik mijn mond duwde. Nee, te ongemakkelijk. Ik opteerde dus voor de broodjeszaak op het nabijgelegen plein waar ik een sandwich bestelde die er enigszins appetijtelijk uitzag en trok mij terug in mijn hotel.

Het bleek een klef broodje. Ondertussen keek ik naar een Spaanse talkshow waarin veel hysterische vrouwen elkaar voor rotte vis uitmaakten: Jerry Springer, maar dan anders.

Ineens dacht ik aan Alba.

In januari van dat jaar was ik begonnen bij een telemarketingbedrijf in Haarlem dat per telefoon alles verkocht wat bedrijven maar aan andere bedrijven kunnen en willen slijten. Met dat soort telefonische verkoop had ik helemaal niets, maar er was een functie beschikbaar als webdesigner en ik had gesolliciteerd, zoals ik bij zoveel bedrijven had gedaan. Ik was

kunstenaar, maar verdiende met mijn schilderijen geen moer, dus moest ik op een andere manier aan mijn geld zien te komen.

Onverwacht ontving ik een uitnodiging om langs te komen. De eigenaar bleek een bijzondere man. Jack Veldman, sjacheraar, Hagenees in hart en nieren, ex-miljonair en oud-casinobaas die na het zoveelste faillissement op zijn 61ste weer opnieuw was begonnen, ditmaal in de wereld van de telemarketing. Hij had de sociale vaardigheden van een Neanderthaler met een slecht functionerende frontale hersenkwab, maar zijn zwartgallige, grove humor maakte voor mij veel goed. Tegelijkertijd zag ik dat uit zijn ogen geen enkele emotie sprak en besloot al bij dat eerste gesprek om nooit emotioneel betrokken bij hem te raken.

Het sollicitatiegesprek ging al snel niet meer over zijn bedrijf. Hij had mijn schilderijen op het internet gezien en bleek een liefhebber van moderne kunst te zijn. Na een half uur kunstzinnig gezwam bood hij me een baan aan. Ik zei volmondig 'ja'. Mijn eerste baan in lange tijd. Ik zou op den duur genoeg gaan verdienen om uit de caravan op het erf van mijn moeder weg te komen, waar ik, na het verbreken van een lange ongezonde relatie, al twee jaar woonde uit puur geldgebrek.

Het was een typische grimmige Hollandse klotewinter en iedere rookpauze stond er buiten een klein Spaans vrouwtje blauwbekkend een sigaret te roken. Ze bleek de nieuwe vriendin van Jack te zijn en woonde net een maand in Nederland. Via gemeenschappelijke vrienden was ze aan hem voorgesteld en had al snel haar ongelukkige huwelijk met een tandarts in Barcelona opgegeven om bij hem te kunnen zijn. De overgang van het zonnige Spanje naar het grijze koude Nederland was haar zwaar gevallen. Behalve Jack kende ze niemand, dus ging ze elke dag mee naar kantoor om te internetten en wat sociale contacten te leggen. Mijn collega's deden weinig moeite om een praatje met haar te maken.

Alba Bonell de Moreno was een beetje de Spaanse Patricia Paay. Ze was achter in vijftig, maar dat zou je haar niet geven, blond, goed gekleed, charmant, petite, met een vet Spaans accent dat haar gebrekkige Engels uiterst komisch maakte.

Menig man zou er blij van worden. Jack niet: 'Ik wilde gewoon een leuk weekend met haar hebben, maar ze bleef maar

terug komen.’ Je hebt mannen die op hun 61ste nog steeds denken dat ze het geschenk Gods aan de Vrouw zijn.

Hij nam het met Alba dus niet al te serieus en flirtte rustig door met andere dames. Maar Alba had haar ogen niet in haar zak zitten. Ze probeerde mij tijdens de rookpauzes omzichtig uit te horen over het doen en laten van haar nieuwe vriend, waarover ik uiteraard wijselijk mijn mond hield.

Ondanks dat ik genoot van mijn hernieuwde status als werkende vrouw, kreeg ik al snel in de gaten dat mijn beslissing om voor Jack te gaan werken de verkeerde was geweest. Alles wat er fout kon zitten bij een bedrijf, zat fout. Medewerkers die op hun geld moesten wachten, deurwaarders, roddel en achterklap, verhalen op het internet over oplichtingpraktijken en een baas die om de haverklap bedreigd werd door vage onderwereldfiguren en maar vol bleef houden dat het allemaal zijn schuld niet was. Het was foute boel. Hij was foute boel. Ik kon niet anders dan weggaan en na drie maanden stress besloot ik te vertrekken. Het voelde als falen.

Met Alba had ik nadien per mail contact gehouden. Eens per maand reisde ze naar Barcelona af om haar jongste zoon te zien. Haar andere zoon woonde al jaren op Mallorca, waar hij als hotelmanager werkzaam was. Iets wat zijn moeder niet erg vond, omdat het haar regelmatig een goed excuus gaf om ook even die kant op te vliegen.

Ik besloot Alba een sms te sturen: ‘Love from Barcelona! Aimée’. Na twee minuten kreeg ik een sms’je terug: ‘Hello! I am in Barcelona too, with my son, I call you now!’ Mijn telefoon ging over en ik nam op.

‘Ola!’ klonk het enthousiast, ‘Where are you?’

‘I am in Hotel Augusta, where are you?’

‘I am in the car with my son Miguel. Listen, what are you doing tomorrow?’

Ik dacht even na.

‘Nothing really. I thought about taking the touristbus again. Different route.’

Alba klakte onstemd met haar tong.

‘The touristbus? Horrible! We will meet for the lunch! I show you more than a touristbus!’

‘Ok,’ zei ik schaapachtig, maar blij met het voorstel.

‘Listen, tomorrow, I will pick you up at twelve o’clock on the Plaza Molina. It is close to your hotel. We will lunch and talk and smoke and drink a lot and we will smile and smile!’

Ik moest lachen om haar grappige Engels en haar vette accent.

‘Listen, Aimée, we go to the tunnel now, but tomorrow I see you at twelve o’clock and...’

De verbinding werd verbroken, maar de afspraak stond.

Om twaalf uur de volgende dag stond ik op Plaza Molina te wachten. Op de broodjeszaak na, waren er geen winkels en de grauweheid van de door uitlaatgassen aangetaste gebouwen benauwde me enigszins. Ik was dan ook opgelucht toen ik tussen het drukke verkeer Alba in een oude Volkswagen spotte.

Alba had besloten dat ze me de befaamde Ramblas ging laten zien en na een korte rit door de stad parkeerden we in een parkeergarage. We liepen door smalle steegjes en grote winkelstraten, waarbij Alba, druk pratend en gebarend, over bijna ieder gebouw wel iets te melden had. Ik kan me zo voorstellen dat wij een bijzonder duo waren. Alba, een modieus, hoogblond poppetje van één meter vijfenvijftig met de energie van een opgevoerd Duracell konijn op stilettohakken. En dan ik, met mijn toch enigszins te dikke, niet al te modieuze één meter tachtig. Als ik naast dit soort tengere vrouwtjes liep, voelde ik me altijd een beetje een molenpaard.

Ze leidde me naar een klein plein met oude bomen dat zich verscholen voor het grote publiek vlakbij de drukke Ramblas bevond. We namen plaats op een van de terrassen en bestelden meteen maar een biertje om de dag goed te beginnen. Ik probeerde me te herinneren hoe lang het geleden was dat ik midden op de dag alcohol had gedronken, maar moest mezelf het antwoord schuldig blijven.

We proostten. Alba keek me lachend aan.

‘I told Jack about our meeting. He is very jealous! He thinks we will fuck!’

Het feit dat ik op vrouwen viel was voor Jack een dankbaar onderwerp voor grappen geweest op het werk. Hij had op kenmerkend onsubtiele wijze gepolst of ik wellicht nog te bekeren was, maar uit die droom hielp ik hem snel door mezelf te presenteren als 100 % puur pottoir. Niet helemaal correct, het

was een leugentje om bestwil dat me een doorlopende stroom aan seksueel getinte suggesties had bespaard.

Dat Jack jaloers was op mijn contact met Alba verbaasde me niet, want hij was jaloers op iedereen die met Alba omging, maar het ‘fuck’ gedeelte was eerlijk gezegd nog niet bij me opgekomen.

‘He want me to stop smoking and drinking. I laugh to him!’

Ik ben zelf licht allergisch voor mensen die mij vertellen wat ik wel en niet mag doen, dus dit was koren op mijn molen. Daarnaast koesterde ik toch enige wrok door de stressvolle tijd die ik mede dankzij hem achter de rug had.

‘Let’s make a photo to send to him!’ riep ik, ‘With a beer and a cigarette!’ ‘Yes, yes,’ juichte Alba en pakte meteen haar mobieltje om een foto te maken.

Ik herinner me niet precies wat voor een sms hierop uit Nederland volgde, maar het gebaar werd door Jack geloof ik niet zo op prijs gesteld.

Alba stelde me voor om na de lunch even naar een vriendin van haar toe te gaan die in de buurt woonde. Enkele maanden eerder had ze me wat werk van deze Sophie, een Franse kunstenares, laten zien met de vraag of ik advies kon geven over galeries in Nederland. Ik had haar op Facebook bevriend en wat suggesties toegestuurd. Het leek me best leuk om haar nu in het echt te ontmoeten.

Alba belde, maar er werd niet opgenomen, dus sprak ze de voicemail in en hing op. ‘She will phone me back. Sophie never picks up the phone.’

Na een tweede glas bier reden we naar de drukke boulevard, waar we de lunch zouden gebruiken in een visrestaurant. Het was de eerste keer in lange tijd dat ik de middellandse zee weer zag. Ik herinnerde me ineens hoe ik me als kind op vakanties altijd meteen in zee of in het zwembad stortte en er vervolgens bijna niet meer uit te krijgen was. Twee of drie weken lang liep ik rond met door chloor of zeewater aangetaste geïrriteerde ogen, omdat ik ze onder water altijd opende en keek of ik vissen of verloren gewaande voorwerpen zag. Ik was meer zeemeermin dan mens, verliefd op water dat me altijd leek te koesteren en waar ik me veilig in voelde.

Even kreeg ik de behoefte om al mijn kleren uit te trekken en naar de zee te rennen, maar Alba schonk me een glas wijn in en begon me te vertellen over haar leven dat zo boeiend bleek dat ik na een minuut de zee alweer was vergeten.

Ze was opgegroeid in Madrid. Haar vader, Federico Bonell de Moreno, was een steenrijke erfgenaam en grootgrondbezitter uit een oud katholiek geslacht. Hij had haar moeder ontmoet op de universiteit. Ze was een van de weinige vrouwen die in die tijd studeerde en totaal niet geïnteresseerd in deze verwende jonge rijkard die zijn blik op haar had laten vallen. Hij maakte haar uiteindelijk toch het hof, wat tegen het zere been van zijn familie was die al een geschikte huwelijkskandidate voor hem op het oog had. Maar hij trouwde haar en ze kregen twee dochters.

Het was een gelukkig leven in rijkdom. Vakanties in mondaine oorden, bontjassen, dure auto's, het kon niet op. Begeleid door een personal assistant, winkelde de achttienjarige Alba al in Parijs met medeneming van haar vaders creditcard.

Maar het leven is veranderlijk. Zoals vele mannen voor hem en na hem, besloot Federico dat rijk zijn altijd nog rijker kon worden. Hij liet zich in met de verkeerde mensen en belegde zijn geld in bordelen en andere lucratieve, maar illegale praktijken. Zijn macht en succes wekte jaloezie en hij werd door een van zijn beste vrienden aangegeven, waarna hij besloot naar Zuid-Amerika te vluchten, zijn vrouw en kinderen achterlatend in relatieve armoede. Alba had vijftien jaar geen contact met haar vader, totdat hij op een dag belde. Ze had zich als verdoofd gevoeld, maar hij had gedaan alsof er niets aan de hand was.

Ze besloot naar Ecuador te vliegen, het land waar hij was ondergedoken en herkende op het vliegveld haar eigen vader niet. Hij had zijn hele gezicht cosmetisch laten verbouwen uit angst door iemand te worden herkend. Jaren later, toen hij een oude, bijna blinde man was en verzorging nodig had, keerde Federico terug naar Spanje. Alba en haar zus smokkelden hem over de grens met Frankrijk het land binnen in een oude Fiat.

Zijn vrouw, die hij twintig jaar niet had gezien, nam hem in huis en verzorgde hem tot aan zijn dood. Nooit hebben ze met ook maar een woord over de verloren jaren gesproken.

Alba vertelde dit verhaal met een zorgeloze goedlachsheid die alleen is voorbehouden aan mensen die veel in

het leven hebben meegemaakt en die hebben geleerd dat een vrolijk masker het beste wapen is in de strijd tegen te veel kwetsende en pijnlijke vragen.

Ik wilde haar bedanken voor haar openheid en vertrouwen in mij, maar haar telefoon ging. Het was Sophie. In rap Frans, wat ik niet kon volgen door het inmiddels tamelijk hoge alcoholpromillage in mijn bloed, overlegde Alba een en ander en hing op.

‘We go to Sophie at five o’clock to drink a beer, okay? You will love her house!’

I knikte. Alba schonk het laatste restje wijn in onze glazen.

‘But first I tell you another story, a funny one.’ Ze stak nog een sigaret op.

‘You know, Aimée, I am very sexual. I like to fuck two times a day. But Jack no like. He is tired, I want to fuck and to talk. I need respect from the man. He does not give the respect.’

Ik had hem inderdaad nog nooit een woord met liefde over haar horen spreken. Een tijdje geleden had ik zelfs een paar blauwe plekken op haar armen gezien, maar ik had er niet naar durven vragen.

Alba nam een slok, stak een sigaret op en inhaleerde diep.

‘So you know what I do?’ zei ze terwijl ze een wolkje rook uitblies, ‘I say to Jack: “you no want to fuck? Ok!” And I walk into my bedroom and I get my vibrators and I clean them in the kitchen so he can see.’

Ze deed nu het verbaasde gezicht van Jack na.

“What are you doing?” he asks me. So I look at him, with my vibrators in my hand. ‘You no want to fuck? I need to fuck!’ and I walk into the bedroom and close the door. And he is so hungry and I smile and smile’.

Het duurde even voordat ik begreep dat Alba ‘angry’ in plaats van ‘hungry’ bedoelde. Bijna schoot ik in de lach, maar dit was niet het moment.

‘Jack always looks angry to me,’ zei ik min of meer vragend.

Ze knikte beamend.

‘True. He is a very hungry man. But I love him, you know. He never had the love as a child. He does not know how to show the love. But I know he loves me.’

Haar voldane glimlach ontroerde me. Het was de lach van hoop tegen beter weten in. Een lach die ik herkende, omdat ik hem zelf veertien jaar lang op mijn gezicht had gehad bij alle verhalen die ik over mijn relatie met Sara had verteld. Hoe goed het ging, hoe gelukkig ik was. Ik vroeg me ineens af hoeveel mensen er veertien jaar lang tegenover mij hadden gezeten en hadden gedacht wat ik nu dacht terwijl ik naar Alba luisterde. De gedachte maakte me verdrietig.

Ik keek naar de zee en zag een klein meisje met twee volle emmers water terugrennen naar het zandkasteel dat ze aan het bouwen was. Geconcentreerd schonk ze het water in de gracht die ze rond het bouwwerk had gegraven. Aandachtig keek ze toe hoe het water zijn weg vond, met haar handjes in haar zij. Ik hoopte voor haar dat ze nooit volwassen zou worden en dat ze de rest van haar leven zandkastelen zou bouwen.

Alba trapte hard op de rem. 'Imbecile!' riep ze, al toeterend naar de fietskoerier die het had gewaagd om vlak voor de auto onaangekondigd naar links af te zwaaien.

De koerier keek even om en stak zijn middelvinger naar haar op.

'Is Sophie married?' vroeg ik, terwijl ik het verkeer in de gaten hield. Alba had al aardig wat gedronken.

Alba keek even opzij en moest lachen om mijn verontruste blik.

'Don't worry, I'm driving in Barcelona for forty years, nothing ever happened! No, she's not married. Ten years ago, she came here with her son Philippe. He now studies in Madrid. She was divorced to a very, very rich man from Paris, a businessman. She is very spoiled.'

Ze laveerde de auto langs de vrachtwagens die op de hoek van de straat stil stonden. Een van de chauffeurs doemde vanuit het niets op tussen twee trucks en weer moest ze vol op de rem staan. Ik lag bijna door de voorruit.

'Idiota,' mompelde ze en trok op totdat we bij het stoplicht moesten wachten.

'You know she ask me to find her a rich husband?'

Alba keek me aan met opgetrokken wenkbrauwen.

'We all want that!,' zei ik terwijl ik een sigaret voor haar opstak. Ze pakte de sigaret van me aan.

'No, no, when you say that it is a joke, but she was serious! She ask me to find her a very rich man. She is very spoiled and now she needs the money. She wants to rent a room in her house to someone. Well, no want, but need.'

Het licht sprong op groen en Alba draaide de auto een zijstraat in.

'Doesn't she work?' vroeg ik.

Alba klakte verontwaardigd met haar tong.

‘No. She says she did something with fashion in Paris, but I don’t believe. She is lazy, she never works.’

Er klonk een tikkeltje jaloezie door in haar stem, wat ik niet goed kon plaatsen, omdat Alba zelf volgens mij ook nog nooit een slag in haar leven had gewerkt.

We moesten even wachten voor de slagboom van een kleine parkeergarage. Alba draaide de achteruitkijkspiegel iets naar zich toe en keek of haar make-up nog op zijn plek zat.

‘She is a very difficult woman, you know. I once said to her: “Sophie, when all the peoples on the highway go in one direction, you go into the other.”

Met haar vingers trok ze wat wimpers uit elkaar die door de warmte en de mascara aan elkaar geklonterd waren. Ik keek even of er onder de zonneklep voor me een spiegelkje verborgen zat, maar kon er geen vinden. Het maakte me ook niet meer zo veel uit of ik er onberispelijk uitzag. Die Sophie klonk nou niet als een bijster leuk mens, althans niet een waarvoor ik moeite wilde doen.

De slagboom ging omhoog en we reden de donkere garage in. Alba manoeuvreerde de auto een smalle parkeerplek in en we stapten uit.

‘You will like the house, I tell you!’ zei ze enthousiast, terwijl we tegen de steile betonnen helling op naar de straat liepen. We staken over en Alba liep op een monumentale voordeur af die zich naast een klein boekwinkeltje bevond. Ze belde aan.

De deur ging open en we liepen de brede witmarmeren treden op naar de eerste verdieping. Sophie stond al op ons te wachten, een mooie vrouw met halflang donker haar, zeer modieus gekleed in een witte Ibiza tuniek met een kleurrijke sjaal om haar nek en een grote Jackie Onassis bril op haar neus. Er ging iets afstandelijks uit van de manier waarop ze me begroette. Even vroeg ik me af of ze beseftte dat we bevriend waren op Facebook.

Haar huis was immens groot voor een stadsappartement. Door de hele woning lagen vloeren met antieke Portugese plavuizen die in verbluffende patronen waren gelegd. Overal stonden foto’s en allerlei kleine voorwerpen op kleine kleurrijk beschilderde tafeltjes en de grijsblauwe muren waren volgehangen met Sophie’s ingelijste collages en andere

kunstwerken. Het was een bonte mix van stijlen, maar zeer zorgvuldig bij elkaar gezocht, zodat het een het ander versterkte.

Sophie leidde ons naar een groot terras aan de achterkant van het huis. Het keek uit op een prachtig aangelegde binnentuin met hoge bomen en bloeiende struiken die aan een klooster bleek te behoren. Een oase van rust die je midden in de drukke stad absoluut niet zou verwachten.

Terwijl Sophie naar binnen liep om een biertje te halen, namen Alba en ik plaats op de rand van een groot smeedijzeren bed dat onder een schaduwdoek stond.

‘You like?’ vroeg Alba, trots om zich heen wijzend alsof ze de boel zelf had ingericht.

‘Yes, very much,’ antwoordde ik. ‘Does Sophie know who I am?’

Alba haalde haar schouders op.

‘I don’t know. I will ask her.’

‘Funny, for some reason I thought she would be your age.’

‘No, she is forty nine.’

‘Really? She looks much younger.’

Sophie kwam net het terras oplopen met een dienblad met glazen en flesjes bier. Alba riep meteen dat ik haar jonger had geschat. Er verscheen een flauwe glimlach om de lippen van Sophie.

‘Merci,’ zei ze en schonk me een groot glas bier in. Er zat bijna geen schuim op.

In het Frans vroeg Alba of ze wist dat ze met mij gemaail had. Ze knikte bevestigend en ging naast me zitten. We proostten.

‘To the life, a la vie!’ riep Alba ons toe. Ze richtte zich vervolgens weer in het Frans tot Sophie. Van wat ze zei verstond ik geen woord, maar wel hoorde ik de naam van mijn vader voorbij komen. ‘Kèspèr die Langue.’ Zo sprak ze het uit. Mijn maag kromp ineen.

‘I tell Sophie all about your father,’ zei Alba met een zelfingenomenheid die ik in mijn leven iets te veel had gezien bij mensen die het over mijn vader hadden.

‘He is a wonderful actor. You know, Jack calls him the Richard Burton from Holland?’ Snel vertaalde ze die opmerking

voor Sophie. 'I look him up on the internet and the YouTube, he was so famous! So many movies! So many television!'

Ik zei niks en keek toe hoe Alba haar opmerkingen in het Frans vertaalde. Sophie knikte en keek naar mij. Ik deed net of ik dat niet zag.

'I tell Sophie that now, your father is an old man. How old is he?'

'Eighty five.'

'He is very old now, but he was so handsome actor! And so nice. I don't understand what he say on the YouTube, but I can see that he is a very nice man. Very calm. I see that in his face. I would really like to meet him. He is so interesting!'

Ik perste een kleine glimlach tevoorschijn en nam een slok bier.

'Tot hoe laat duurt het feestje?' vroeg mamma. Ik haalde mijn schouders op.

'Kweenie.'

'Dan moet je maar even bellen als je weet hoe laat ik je moet ophalen. Gadverdarrie, wat is het druk!'

Mamma probeerde in een andere rijbaan te komen, maar de andere auto's lieten haar er niet tussen. Ik hoopte dat ze rustig zou blijven, want ik was zelf al nerveus genoeg. Ter afleiding keek ik uit het zijraam. De bomen langs de weg hadden al hun blaadjes al verloren, wat ik raar vond: het was november, maar nog helemaal niet zo koud.

'Klootzak!' riep mamma tegen een meneer in een grijze auto, 'Wat heb je toch een asociale mensen, hè?'

Even keek ze opzij voor bevestiging.

'Hmm, hmm,' mompelde ik.

Langzaam begonnen de auto's in onze baan nu ook op te trekken. Mamma zuchtte.

'Het heeft met dat rotstoplicht op de Kennemerstraatweg te maken. Als ik dit had geweten, was ik via de binnenstad gegaan. Waarom moet jij ook naar een verjaardag in Alkmaar?'

Ze zei het als grapje, maar ik wist dat het ze het eigenlijk meende, dus zei ik niks.

We stopten alweer. Mamma probeerde over de auto's heen naar het stoplicht te kijken. Ze zuchtte even.